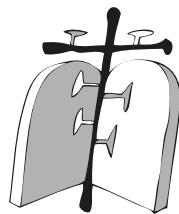

katakomby

Sborový dopis vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

**Kdo
bude letos
v Betlémě?**

Viz str. 5

Vršovický betlém (foto: Tomáš Vokatý)

Kázání z ekumenických
bohoslužeb (2)

Editorial (3)

Prosincová setkání
po bohoslužbách (4)

Vánoční hra(y) (4)

Betlém ve Výdechu – je
tam místo i pro vás (5)

Maraton dopisů
Amnesty International
a promítání filmu
Buď můj hlas (6)

Přespávačka pro
mladší školní děti (6)

Krabice od bot (7)

Konvent (7)

Vánoce ve sboru (7)

Farářova žena
(3. část) (8)

Z jednání
staršovstva (9)

Vzpomínka na Tondu
Kohouta – posledního
evangelíka ze Zruče (9)

Naslouchání (11)

Recept: Skořicoví
šneci (12)

**Prosinec
2024**

Povstaň, rozjasni se, protože ti vzešlo světlo, vzešla nad tebou Hospodinova sláva.

Izaiáš 60,1

Kázání z ekumenických bohoslužeb

Biblické texty: Ez 18, 1.29-32; Fp 2, 1-13

²⁸ „Co myslíte? Jeden člověk měl dva syny. Přišel a řekl prvnímu: ‚Synu, jdi dnes pracovat na vinici!‘²⁹ On odpověděl: ‚Nechce se mi.‘ Ale potom toho litoval a šel. ³⁰ Otec přišel k druhému a řekl mu totéž. Ten odpověděl: ‚Ano, pane.‘ Ale nešel. ³¹ Kdo z těch dvou splnil vůli svého otce?“ Odpověděli: „Ten první!“ Ježíš jim řekl: „Amen, pravím vám, že celníci a nevěstky předcházejí vás do Božího království. ³² Přišel k vám Jan po cestě spravedlnosti, a vy jste mu neuvěřili. Ale celníci a nevěstky mu uvěřili. Vy jste to viděli, ale ani potom jste toho nelitovali a neuvěřili mu. (Mt 21, 23-32)

Bratři a sestry,
pomoci svému otci se očividně nechtělo jít ani jednomu ze dvou synů. Ten první měl odvahu říct otci, že nepůjde, přímo do očí. „Nechce se mi.“ To je upřímná odpověď, která se nesnaží nic maskovat. Prostě se mi nechce, tak nejdu. Nevidím jediný důvod, proč se přemáhat. Druhý syn otci slibuje, že přijde, ale nedorazí. Říká, že půjde, aby měl od otce pokoj. Aby ho otec svou otázkou už znovu neobtěžoval.

A kdo má děti, zná důvěrně oboje. Jak přímo neochotu typu: „na to zapomeň“, „máš milion jiných dětí“, tak i odpověď: „jó, už jdu, počkej“ opakovanou v pravidelných postupně se prodlužujících intervalech s nadějí, že rodič nakonec zapomene. Tomu zbývá buď rezignovat, nebo neustále svou prosbu opakovat v pravidelných postupně se zkracujících intervalech až do úplného vyčerpání, většinou, bohužel, rodiče. Ještě může ztropit scénu, která ho ale vyčerpá natolik, že si říká, jestli mu to nakonec stálo za tu pomoc.

Asi první otázka, která člověka při čtení tohoto podobenství napadne je, jak se postavit úkolům, do kterých se nám zoufale nechce. Jakou strategii používáte vy? Já, když stojím před nějakým hodně nepříjemným úkolem, se většinou rozpomenu na to, co všechno jsem už s Boží pomocí zvládla, čím vším jsem už prošla. A to mně dodá odvahu, že tenhle úkol nakonec taky dám. A pak pomáhá si

daný úkol, fakticky i mentálně, rozložit do několika menších a zvládat je jeden po druhém. Jak říká český básník Alois Volkman v jedné své básni: *Údělem unést je úděl svůj. Tak ho pozvedni. Je k neunesení? Ještě, že nosí se po jednom dni.*

Naše dnešní podobenství ale nebylo napsáno jako návod, jak zvládat pracovní vytížení a čelit narůstajícím úkolům. A tak se vraťme ke dvěma synům a otcově prosbě, aby mu šli pomoci. Ten syn, který na počátku slibuje, že přijde, nakonec nedorazí. Třeba tomu ale nebylo tak, že to slíbil jen proto, aby měl od otce pokoj. Možná opravdu chtěl pomoci, jeho odpověď mohla být stejně upřímná jako jeho bratra, který říká rovnou ne. Třeba to jen nestihl pro jiné pracovní povinnosti, možná si jen špatně stanovil priority a na pomoc otci mu už nezbyl čas. Možná už byl i na cestě, ale na poslední chvíli mu do toho něco vlezlo.

Ten první syn to říká na rovinu. „Nechce se mi“, přesto ale přijde. Co bylo tím podnětem k tomu, aby nakonec šel? Co v něm zlomilo onu neochotu pomoci otci? V textu se píše: „Ale potom toho litoval a šel.“ Byla to empatie. Empatie s otcem nakonec byla tím, co ho přimělo vstát a jít. Vcítění se do otcovy nelehké situace a uvědomění si, že bude na všechno sám. A možná i vědomí otcovy dobroty a rozpomínání se na všechny ty momenty, kdy naopak otec pomohl jemu a byl

mu nablízku. Tohle si táta prostě nezaslouží. Abych se na něj vykašlal.

Podobenství o dvou bratrech je, jako každé podobství, o nás. Kterému z bratrů se momentálně více podobám, který z nich mi je bližší? Směřuji za otcem na pole? Kolikrát jsem už otci slíbila, že přijdu? Proč se tomu nakonec tak nestalo? Rozmyslela jsem si to, něco mi do toho vlezlo, nestihla jsem to, nechtělo se mi? „Už jdu“, ale jsem opravdu na cestě za otcem? Nechystám se jen už už vyrazit, ale v posledku otec zůstane sám?

„Nechce se mi.“ Nechce se nám. A proč by se nám mělo chtít? Cesta za otcem na pole není určitě tak lákavá jako spousta jiných cest, které se před námi otevírají. Empatie. Empatie s Bohem Otcem se může stát tím momentem, proč nakonec na cestu víry nejen vyrazíme, ale i na ní vytrváme.

Vědomí si toho, jak láskyplně se k nám Otec choval a chová a my ho v tom tady nakonec necháme na holíčkách, bez pomoci? Jak je Bůh pojímán v současné postmoderní Evropě? Jak je znevažován, vysmíván, popírán. „Kdyby byl Bůh, tak by přece nedopustil, aby...“, zní jasný důkaz neexistence Boha. Dobro na tomto světě není důkazem Boží existence, ale zlo je důkazem Boží neexistence.

Já přeci nemohu nechat tohoto milujícího Otce samotného, opuštěného, bez pomoci. Toho Otce, v nějž většina už ani nevěří, že existuje. Který mi dal život a od nějž pochází všechno, co mám. A který v posledku obětoval sám sebe, abych já mohla žít.

Být empatický znamená umět se vcítit v pocity toho druhého, často toho, který je slabší, který je zesměšňován, který prohrává, který trpí. A to je v tomto světě Bůh. Obětující se a obětovaný Beránek. Bůh na kříži, vysmíváný, pohrdaný, osamělý. Na jeho straně v jeho nelehké situaci chci být, za něj se musím postavit, jeho se zastat, za něj jít. Jinak bude na všechno sám. Tohle si Bůh prostě nezaslouží. Musím za něj. S vědomím, že v mnoha jiných částech světa je cesta za Otcem daleko nebezpečnější a ti, kdo se na ní vydávají, riskují vlastní život i životy svých blízkých. Amen

Adéla Frýdlová, rozená Volkmanová
Kazatelka ČČSH ve Vršovcích

/ Editorial

Milí čtenáři, vstupujeme do nového církevního roku a do adventního času. Zveme vás v něm ke spoustě neobyčejných a nečekaných aktivit, ať už na bohoslužbách, po bohoslužbách či někdy v týdnu. Pojdme se sejít a prožít zase něco nového, vyrábět, hrát si, zpívat, či společně přemýšlet, konečkonců, i o tom je advent... o setkání se s někým novým.

Bohužel k životu patří i rozloučení, odešel i „poslední zručský evangelík“ Tonda Kohout, který má velké zásluhy na tom, že bývalý sbor ve Zručí našel svůj druhý život. Přečtěte si vzpomínku na něj.

Marika Vojtíšková

klub Výdech

**příspěvek na rekonstrukci
a provoz klubu Výdech
v Murmanské ulici**

QR Platba

Prosincová setkání po bohoslužbách

Zatímco děti budou zkoušet vánoční hru, dospěláci budou moci v Tulské strávit zajímavý čas...

1. 12. 2024

První neděli adventní si na své přijdou ti, kteří rádi něco vytváří rukama, budeme totiž vyrábět **Příběhové postavičky** s Eliškou Provazníkovou. Oč se jedná?

Na jaře jsme sbírali děravé ponožky a silonky, kterým uteklo oko. Děkujeme, nasbíralo se jich dost. Nyní je na čase, aby silonky dostaly nové oči, které jen tak neutečou. Ze silonek budeme vyrábět Příběhové postavičky, které nám a zejména dětem, budou pomáhat snad intenzivněji vnímat Biblické příběhy. Díky použitému drátu je možné Příběhové postavičky nastavovat do různých poz a je možné měnit výraz jejich tváře v obličej, takže se příběh snáze zprítomní. Budeme velmi rádi, pokud zůstanete v Tulské po křesťnách bohoslužbách na první adventní neděli 1. 12. 2024. Pokud budete mít zájem, kolem 12. hodiny začneme vyrábět Příběhové postavičky pro náš sbor. Vaši pomoc opravdu uvítáme. Předpokládáme,

že výroba postaviček, včetně jednoduchých oblečků, bude trvat přibližně tři hodiny pohodové a relaxační práce.

8. 12. 2024

Program v následujícím týdnu zase potěší naši intelektuální stránku.

Jak se stalo již víceméně tradicí, o adventu u nás káže **synodní senior Pavel Pokorný**, jenž díky své funkci zná naši evangelickou církev z různých stran i výhled do budoucna.

Po bohoslužbách, kolem jedenácté, jsme zváni k diskusi O církvi. Přijďte se ptát nebo si jen poslechnout dotazy ostatních.

15. 12. 2024

Prosincová setkání završí program, který (doufejme) potěší uměleckou duši. Pod vedením **Tomáše Hejdy** se naučíme několik zajímavých písní a zazpíváme si je. A bude i prostor si jen tak zazpívat písničky, které máme rádi a na které není běžné čas.

Vánoční hra(y)

Zveme vás všechny o čtvrté adventní neděli na Vánoční hru v divadle Mana, respektive rovnou na hry dvě.

Předskokanem totiž bude novinka, autorská hra našich mládežníků „*Vánoce na ulici*“. Na ni návazou bohoslužby a poté se odehraje velké divadlo těch menších. Tou letošní je: „*Rytířstvo nebeské aneb o žebříku, písničce a světle v temnotách*“.

Po bohoslužbách proběhne tradiční pohoštění a vánoční hlahol. Přivítáme upečené/uvařené či jiné jedlé příspěvky k dobré atmosféře.

Přijďte!

♥ **Divadlo Mana**, Na Kovárně 967/1, Praha 10 📅 **Neděle 22. 12. 2024** od 10.30 hodin

Betlém ve Výdechu

je tam místo i pro vás

klub Výdech

Během prvních měsíců provozu našeho Klubu Výdech a mého pobývání v nové skvělé kanceláři v Murmanské jsem si nemohl nevšimnout, kolik lidí kolem projde, zastaví se a podívá do výlohy a na nástěnky. Je to „boží“ dívat se ven, sledovat cvrkot křížovatky a občas také zahlédnout zvědavé tváře dívající se do prostor klubu. Říkal jsem si, že je potřeba nabídnout něco, co by mělo ambici pozvat i tyto zvědavě nakukující dovnitř.

Před rokem proběhlo málo známé výročí. Roku 1223, po návratu z Betléma, připravil František z Assisi pro účastníky půlnoční mše v jeskyni u vsi Greccio jesle s živým oslem a volem, a tak založil tradici stavění jesliček, tak to aspoň píší na webu brněnského biskupství. Aniž bych tuhle informaci věděl, napadlo mě vytvářet během adventu náš vršovický betlém. Assisi daleko a v Betlémě s velkým B je zase nebezpečno. Tak proč si betlémská pole neudělat u nás v okně?

Ondřej Rada, který před lety vyrobil s dětmi betlém do Tulské, tento přetvořil a adjustoval na rozměry výlohy v Murmanské. Musím se trochu smát, tak dlouho jsem totiž chtěl okno v kanceláři, až jsem si ho zastavěl. Přesto si myslím, že výsledek je báječný! I mříže si můžeme dovolit zvednout, jak nadpraží bran!

Jsem zvědav, jestli se někdo odváží přijít na tři adventní termíny a vytvořit postavičku do betléma. Já slibuji, že budu při tom setkávání vyprávět o betlémě. Jak o tom biblickém s velkým B, tak třeba o těch historických. Ale zejména jsem chtěl fantazírovat o postavách a symbolech, které v každém betlémě jsou.

S Marikou a Vítkem jsme udělali hvězdu-kometu, kterou brzy vyvěsíme. Příště zkusíme udělat Josefa a Marii. Tu, jak jsem si přečetl, bychom měli udělat dvakrát. Během adventu jako těhotnou a na narození si hezky počkat na noc z 24. do 25. prosince. Ostatně 24. prosince bych chtěl zakončit štedroodpolední slovo na Kubánském náměstí právě před naším betlémem. Doufám, že se do tvorby betlému zapojí lidi zvenku i zevnitř a bude chvíli dělat radost.

Idea je, že by si každý mohl vyrobit postavičku dle svého gusta. Ať už biblickou, nebo třeba sebe samého, nebo někoho, o kom si myslí, že by neměl v betlémě chybět. Nebo by si třeba při vyrábění mohl říct, já s tou postavičkou, kterou si tady udělám, vložím do betlému i všechno, co mě trápí, a s čím si nevím rady. Třeba si pak skutečně každý trochu oddychne v té uspěchané adventní době.

Termíny setkání:

4. 12.; 12. 12. a 20. 12. vždy od 17.00 hodin, je ale možné si udělat postavičku, kdykoliv, kdy bude v klubu otevřeno 😊

Maraton dopisů Amnesty International a promítání filmu *Bud' můj hlas*

Prosinec je již tradičně spojen také s psaním dopisů politickým vězňům nebo vládám, soudům a dalším odpovědným institucím v rámci Maratonu psaní dopisů organizace Amnesty International. Letos bude nově možné psát i ve Výdechu a také zde společně shlédneme tematicky zaměřený dokumentární film Bud' můj hlas, který pochází z kolekce „Promítej i ty“ festivalu Jeden svět.

**AMNESTY
INTERNATIONAL**

Jako každý rok jsou případy, kterých se psaní dopisů týká, tematicky různorodé. Je tak možné se postavit např. za běloruskou disidentku Maryji Kalesnika-

vovou, která byla odsouzena k 11 letům ve vězení kvůli účasti na protestech proti zmanipulovaným volebním výsledkům, nebo za křivě obviněného environmentálního právníka Đang-Đinh-Bácha z Vietnamu. Dalším z případů je také Manahel al-Otaibi ze Saudské Arábie, která byla odsouzena k 11 letům ve vězení kvůli zveřejnění fotky bez tradiční pokrývky hlavy a aktivitám za práva žen.

Ženským právům a protestům proti nucenému zahalování žen v některých muslimských zemích je věnován také dokumentární snímek *Bud' můj hlas*. Jeho hlavní hrdinkou je iránská novinářka a nezlomná kritička režimu Masíh Alínežád. Film se setkal s velmi dobrým přijetím na lidskoprávním filmovém festivalu Jeden svět a my si jej pustíme přímo na Mezinárodní den lidských práv, **v úterý 10. prosince od 19 h v klubu Výdech**.

Samotné dopisy bude možné psát v otevírací době Výdechu anebo po bohoslužbách 8. a 15. 12. v Tulské. Jako obvykle budou připravené vzorové dopisy pro odpovědné instituce, které je nejlepší přepsat vlastní rukou, eventuálně podepsat. Pokud budete mít více času, je možné vyjádřit solidaritu napsáním osobního dopisu nebo kratšího vzkazu přímo pronásledovanému člověku. Napsané dopisy poté hromadně odešleme, budeme rádi za příspěvek na poštovné. **Hana Pernicová**

Přespávačka pro mladší školní děti

Ve třetím adventním víkendu si budou moci rodiče uvolnit ruce a poslat své prvostupňové děti na přespávačku ve sboru. Navážeme na loňskou tradici, přespíme ve sboru, budeme si hrát, vyrazíme někam ven a budeme si povídat o biblické postavě. O kom?

O té, která se o adventu nabízí... O Marii.

Sejdeme se **v pátek 14. 12. v 18.00 hodin** ve sboru, začneme společnou večerí z vlastních zásob a poté budeme spolu až do soboty do 16:00.

Přihlašujte se co nejdříve Marice Vojtíškové.

Krabice od bot

25. 11. 2024 začala největší celorepubliková sbírka vánočních dárků pro děti v nouzi **Krabice od bot!** ❤️ Největší sběrné místo máme v Praze, v Nuslích na adrese Žateckých 11.

👉 Přijít k nám můžete každý všední den od 14.00 do 19.00 hodin a o víkendů 7 a 8. prosince. Všechny darované krabice s láskou předáme dětem, které je nejvíce potřebují. Po skončení sbírky se s vámi rádi podělíme o to, jak se nám společně povedla. 📺

💙 Těšíme se, že i letos uděláme radost mnoha dětem. 14. ročník Krabice od bot se koná od 25. 11. do 8. 12. 2024. Pomůžte i sdílením. Děkujeme ❤️

👉 Největší výzva letošní Krabice od bot! 💪

Každý rok nám chybí dárky pro kluky starší deseti let. Vloni jsem zažila, že dobrovolníci ze sběrných míst jeli 300 kilo-

metrů pro deset dárků. Někteří dárky pro chlapce nakonec nakoupili a zabalili sami. 🧑🏻 Těžko se totiž smíruje s tím, že na besídce, kde se dárky rozdávají, nedostanou dárky všichni. I když říkáme starším, že mladší mají přednost.

🙏 Pomozte nám to letos změnit. Vyberte si pubertáky. Je to výzva, víme. Rádi vám poradíme tady na Messengeru a nejlíp vám poradí nějaký puberták ve vašem okolí.

📺 Až budete mít dárky přichystané, pošlete nám fotku nebo video. Třem z vás pošleme malé poděkování z e-shopu Krabice od bot. A všichni pomůžete inspirovat ostatní.

Děkuju a pojdte tuhle výzvu sdílet dál.

Vaše **Zdeňka**,
manažerka Krabice od bot ❤️

Konvent

Na začátku listopadu proběhlo zasedání konventu, setkání zástupců všech sborů z pražského seniorátu. Řešilo se množství administrativních záležitostí, jako je seniortní rozpočet, či proběhla debata o změnách v nájmech farářů. V příštím roce totiž většinu sborů čeká tvorba nových dodatků k povolacím listinám o bydlení.

Rovněž proběhla řada zajímavých voleb. O seniorát se nestará pouze senior (to by se z množství úkolů brzy zblánil), ale i členové seniorátního výboru a seniorátní farář.

Do seniorátního výboru se letos volili tři z pěti farářů, dva na místa náměstků a jeden na místo náhradníka.

Na místo řádných členů byli zvoleni zkušený matadoři, prvním náměstkem je David Balcar, farář od Klimenta a druhou náměstkyní Lenka Ridzoňová, farářka z Jarova. Oba obhájili svůj mandát, a tak

Vánoce ve sboru

- 22. 12. 10:30 **Vánoční hra a bohoslužby** v divadle Mana
- 24. 12. 15:00 **Vánoční zamyšlení u stromečku** (Kubánské náměstí u stromečku)
- 25. 12. 9:30 **Bohoslužby s Večeří Páně** (Tulská)
- 26. 12. 9:30 **Svatoštěpánské bohoslužby společně s vinohradskými** (Korunní 60)

pokračují na stejných pozicích. Novou posilou týmu se stal Jonatan Hudec, který působil ve Smíchovském sboru, sice „pouze“ na pozici náhradníka, ale na to se u nás příliš nehraje, možností i povinností bude mít víceméně stejně jako běžný člen.

Další volenou funkcí byl seniorátní farář. Co má na starost? Vypomáhat seni-

orovi v jeho sboru, v případě potřeby jej v něm zastupovat a podílet se na seniorátních aktivitách. Z tohoto popisu je jasné, že se tato volba často dotýká i našeho sboru. Dobrou zprávou je, že seniorátním farářem byl zvolen nám milý Pepík Bartošek. Přijďte s ním třeba ve středu ráno posnídat do Výdechu!

Farářova žena (3. část)

Při slavnostním otevření mluvili politici, mluvil farář, mluvila architektka, hrálo se divadlo pro děti. I muzika byla. Seděl jsem s Evou u jednoho stolu pod stromy spolu s farářem Bartoškem, který měl na sobě nádherné tričko s Václavem Havlem jako rockerem.

Mám je všechny tři moc rád – včetně Václava Havla, který tam s námi díky Pepíkovi vlastně také seděl. Povíдали jsme si o různých věcech, občas za námi zaskočil Jozífek s minerálkou nebo Víta, že tátova kancelář je fakt super, když tu Eva nadhodila myšlenku, že tenhle nový prostor by mohl přinést změnu i pro náš sbor (když už ani u nich doma nebude ta kancelář). Oči jí svítily hrdostí na manžela, Pepíkovi taky, protože nato řekl, že by ve Výdechu chtěl pořádat ranní usebrání od 7 hodin pro ty, co se budou chtít hodinku před prací duchovně nabít a já si říkal, že nás teď čekají nové a ještě lepší časy. Zeptal jsem se, zda bude dělat zase palačinky. Odpověděl větou z písně kapely Lucie „no jasně“... Usmál jsem se. Já ty jeho ranní palačinky na sborovce miluju, jako všechny děti.

V tento nepopsatelně sladký palačinkový okamžik, kdy jsem měl pocit, že všechno na světě bude dobré, mi náhle přišlo, že jsem dočista ztratil sluch. Nic jsem neslyšel, přestože jsem zjevně seděl uprostřed tolika různých dějů a současně byl uprostřed našeho probíhajícího rozhovoru. Připadal jsem si jak v mém filmu,

obraz mi šel, zvuk ne. Přede mnou vpravo se smály děti, když Kryštof s bratrem Matyášem dělali stojku (viděl jsem jejich smíchem rozšířené tváře, ale neslyšel je), vlevo si povíдали nějaké dvě maminky s kočárkem (viděl jsem, že si povídají nad diářem, stály vlastně vedle nás), ale ani jim jsem slova nerozuměl, zatímco daleko vpředu na chodníku u semaforu se v tu svatou chvíli zastavil nějaký pán o holi a s úsměvem se na nás všechny dlouze zadíval.

Pepík něco říkal Evě, vypadalo to tak, naklonil se k ní a ona se zasmála, jenže já to znovu neslyšel, přesto jsem se na jeho poznámku zasmál, jako to dělají nedoslýchaví lidé, když chtějí skrýt, že neslyší. Ještěže mám oči, pomyslel jsem si. Po této mystické chvíli, snad to vše netrvalo déle než půl minuty, jsem ve tváři pocítil náhlý poryv větru. Jakoby někdo mávnul křídly... Pomalu jsem si začal uvědomovat, že asi konečně začínám zase slyšet. Bylo to šumění listů koruny stromu, jemuž ten nenadálý poryv větru pravděpodobně hrábl do větví. Zvedl jsem tím směrem nejistě oči, abych se o tom přesvědčil. Listky se skutečně třepetaly, což mě nesmírně potěšilo, načež jsem se, nevím proč, podíval

ještě výš, až k modrému nebi – v tu chvíli tam nad námi všemi zakroužil sněhobílý anděl. Který to byl, jestli Michael nebo Gabriel, to nevím, zas tolik jsem jich v životě

nepotkal, ale že to byl u Výdechu opravdu požehnaný den, to bylo nad slunce jasné. Ani andělé si to nenechali ujít...

Pavel Bezděk

Z jednání staršovstva

- **Sborový život:** všechny aktivity se nějak rozběhly a pokračují, hojná účast na posledních seniorech, vč. Jarmily Zezulkové
- **Tulská:** nouzová světla – chybí asi 4 nouzová světla (po vytopení), zeptáme se Jakuba Raise
VZT: vyměněno, v průběhu výměny vznikly vícenáklady, zvýšení ceny schváleno
Instruktáž o novém ovládání: Spektrum, Rainbow – Julie a Anežka -, ukrajinský sbor v sobotu. Brigáda – rychlá akce v neděli po bohoslužbách, jde hlavně o to vyklidit roh (zbytky po rekonstrukci), naložit do auta a odvést
Generální úklid – máme nabídku od sociálního podniku Levandule
- **Murmanská:** MOP tam odvádí velké množství „drobné“ práce – Děkujeme! Jirka Martínek – DPP, doplatit odměnu za úklid. Pořídíme bezpečnostní folie na skla. V plánu je ochrana na radiátory Betlém: pokus vtáhnout lidi, kteří chodí kolem a propojit lidi ze sboru i z Jablíčkova a ukázat, že prostor je zde pro

všechny

Provoz v létě: Jablíčkovské příměstské tábory

- **Advent:** pravidelné programy po bohoslužbách, když budou děti zkoušet vánoční hru
1. 12. vyrábění příběhových figurek, 8. 12. káže Pavel Pokorný, beseda s PP poté, 15. 12. zpívání po bohoslužbách s Tomášem Hejdou
- **Vánoce:** 24. 12. u stromečku na Kubánském náměstí, 25.12. ve sboru v Tulské, 26.12. na Vinohradech, 29.12. běžné
- **Vánoční hra:** Děti nacvičují, plantážníci připravují vlastní vystoupení. Generálka v pátek 20. 12. od 14:00 hodin, divadlo Mana.
Bohoslužby s uvedením vánoční hry (neděle 22. 12. od 10.30, divadlo Mana, můžeme tam být od rána)
- **Sbírky:** Provedené: Sběrka JTD (10. 11.) – 1250 Kč. Provést: Seniorátní adventní sbírka pro sbor ve Škvorci – v adventu (1. 12.)
- **Termín příštího staršovstva:** 4. 12. 2024

MV

Vzpomínka na Tonda Kohouta – posledního evangelíka ze Zruče

17. listopadu 2024 umřel Tonda Kohout. Byl to bez přehánění můj kamarád, i když nás od sebe dělilo skoro 40 let. Říkal jsem Tondovi z legrace „poslední evangelík ze Zruče“.

Je to kompletně mylná věta, samozřejmě. Co já vím, kolik je ještě ve Zruči evangelíků, a navíc byl z Dolního Po-

hledě. Ale ještě víc mylné je ono označení „evangelík“. Tonda byl pozoruhodný křesťan. Uvěřil ve vyšším věku, křtil ho Petr

Turecký, který se o zručskou evangelickou enklávu staral přede mnou. Přes návštěvy biblických hodin tehdy v kulturním domě začal chodit i na evangelické bohoslužby. Chytlo ho to, a začal zkoumat dál. Začal chodit ke katolíkům. Ale nevyměnil společenství za společenství. On společenství ke společenství přidával. Postupně tak ve Zruči chodil tam i tam a stále neměl dost. Tak se objevil u husitů ve Vlašimi a později dokonce i u Církve bratrské ve Vlašimi. Prý někdy šel v 8.30 na bohoslužby k nám do Diakonie, pak do Církve bratrské a na závěr k husitům. Všude ho znali, a on žil sen, že ta společenství k sobě nějak najdou cestu. Vždyť křesťanů je tam kolem Vlašimi (aspoň těch nekatolických) docela málo, proč by se nemohli vidat častěji. Tonda byl pionier, pilný propojovatel lidí mezi církvemi i ve společenství. Věděli to v restauraci u Kuklů, na tenise i ve všech zmíněných církvích.

S Tondou byla legrace. Pořád za mnou chodil a říkal: „To v tý Zruči, to nesmíme vzdát. Takovej kostel, to by byla škoda“. Pokaždé když ho něco napadlo, tak mi volal a říkal: „Co na to říkáš?“ Měl spoustu otázek a kladl je všem duchovním v jeho okruhu. Postupně si tak skládal obrázek nejen o křesťanství, ale taky o Bohu a lidech. Líbilo se mi, že nepropadal žádné skepsi. Za covidu, ani v žádné fázi války na Ukrajině. A když mi říkal, že je vážně nemocný a kdo ví, jak to s ním bude, plánoval dál, jak by se daly propojit ty církve v tom posázavském regionu. Podařilo se mu nějak vnitřně pěkně srovnat.

Tondu jsem směl poznat jako člověka s obrovským srdcem. Když vypukla válka na Ukrajině a my jsme v té době zrovna plánovali, co s tím zručským kostelem podnikneme. Volal Tonda a říkal: „Musíme to opravit a ubytovat tam tolik uprchlíků, kolik to jen půjde.“ Jak řekl, tak jsme udělali. Byl to vzrušující čtvrt rok naplněný budováním dvou bytů, ve kterých dodnes bydlí dnes již naši přátelé z Ukrajiny.

Tonda se jim během té doby stal přítelem, laickým sociálním pracovníkem i průvodcem českou mentalitou. Vozil je po doktorech, Maximovi zařídil opakovaně letní tábor. Opravoval jim kola, sehnal auto a také učitelku češtiny pro všechny Ukrajince z okolí. Když se něco někde porouchalo, on to opravil, nebo volal: „Matěji, musíme to nějak vymyslet. Těm holkám by to hodně pomohlo.“ Nedalo se mu odolat, i když už jsem na Zruč neměl tolik síly a času. Tonda byl frajer, který do poslední minutky žil život naplno a se smyslem. Měl jsem fakt radost, že jsem to mohl občasné zahlédnout a jít kousek s ním. Pánu Bohu díky.

Matěj Opočenský

Naslouchání

V listopadových Katakombách mne zaujalo hned úvodní zamyšlení Matěje Opočenského na motivy slov rabína Jonathana Wittenberga. Jeho tématem bylo naslouchání. Nedá mi to a dovolím si maličko navázat...

Své přednášky zahajují obvykle starořeckým vymezením člověka jako „zoon logon echon“. Tedy jako bytosti, která má schopnost „naslouchat řádu“. Zdá se mi, že hloubku a aktuálnost tohoto vymezení nelze nikdy přecenit. Ano, člověk není zakotven v bytí pouze situačně, nýbrž dokáže svoji bezprostřednost překročit a tázat se po světě jako celku, po svém místě v něm, po druhých lidech a legitimitě svého konání. V tom spočívá jeho úžasná svoboda a otevřenost, ale současně i nezměrná tíha jeho odpovědnosti. Křesťanství tento motiv rozvíjí: člověk se podílí na řádu stvoření svými odpovědnými volbami, vědom si toho, že svět není pouhým nakupením věcí, rostlin, zvířat a lidí, které jsou mu libovolně „k ruce“, nýbrž Boží dílo, smysluplný celek, a on není povolán být jeho „vlastníkem“, ale hospodářem a správcem. Základem anticko-křesťanského pojetí lidství je tedy trojjediný dar: naslouchat, slyšenému porozumět a pochopené vyslovit, sdílet je s druhými. Tento dar je zároveň i závazkem.

Počínaje novověkým rozmachem věd a techniky prosadil se však v našem vztahu ke světu exaktní způsob poznání, stojící na uzavřených předpokladech: vždy si předem definujeme „objekt“ poznání a metody, jejichž cílem je, získat o něm (na půdě striktně vymezeného paradigmatu) „relevantní odpovědi“ (informace). Poté klademe jasné a zřetelné (Descartes!) otázky, očekávající podobně jednoznačné, pokud možno verifikovatelné a kvantifikovatelné odpovědi. Emmanuel Lévinas nazývá tento způsob poznání „výslechem“. Tento model, inspirovaný matematickou přírodovědou, jistě přináší mnoho nových poznatků a umožňuje nám lépe se ve světě orientovat, efektivněji s ním „zacházet“, je v něm

s však místo pro nějaké „naslouchání“? Pro hledání smyslu? Otevřenost vůči bytí?

Lévinas zdůrazňuje klíčový význam poznávání jakožto „naslouchání“. Jeho předpokladem není zřetelně definované paradigma ani kvantifikovatelné otázky, zato přiznání nevědomości, pokorné otevření se působení něčeho netematizovatelného, ale přitom oslovujícího nás s mimořádnou naléhavostí. Člověk užasne, ztiší se a začne naslouchat. To je přístup toho, kdo se necítí být „pánem světa“, ale záleží mu na harmonii Celku a vydává se na cestu nalezení svého místa v něm. Přesně toto bylo i cílem biblické zvěsti: Jak rozumět světu, v němž žijeme? Jaký má smysl? Co nám přináší požehnání a co záhubu? Oč máme pečovat a proti čemu bojovat? Ne, tvůrcům Bible nešlo o „objektivní informace“ či „vědeckou pravdu“, šlo jim o to, aby oni, jejich děti i děti jejich dětí pochopili, že chtějí-li něčemu porozumět, musejí se umět zastavit a nechat se oslovit. Bohem, přírodou, druhými lidmi...

Přímo bolestně chybí dnešnímu světu naslouchání. V mezinárodních vztazích stejně jako v rodinách, ve firmách stejně jako v parlamentech. Možná je to tím, že jsme buď příliš pyšní, nebo příliš bázlivi. Být otevřen světu i druhému člověku znamená totiž přiznat, že mi není dána plnost pravdy. Že nevím, a tedy hledám. Což implikuje suspenzi pokušení narcismu.

Ale také to znamená, že se vydávám všanc, že jsem křehký a zranitelný. Což mne může stát i život. Může se takovým obavám v dnešním rozervaném a násilném světě někdo divit? Přesto (či právě proto?) bychom měli v sobě objevovat sílu k překonání pýchy i strachu. Postavit se na pevnou půdu víry, naděje a lásky. A naslouchat.

Petr Nesvadba

Recept: Skořicoví šneci

Ráda do této rubriky přidávám recepty na dobrá jídla, na která narazím v průběhu života ve sboru, často se nějaké zajímavé vyskytne, jen se mi občas nepodaří jeho autora zastihnout a získat od něj recept. A tak tomu bylo i nyní, tudíž sem dávám recept náhradní, který mě alespoň motivuje k tomu je upéct a přinést na pohoštění k vánoční hře. Skořice a cukr přece k adventu patří.

Těsto:

250 ml mléka
2 lžičky cukru
21 g kvasnic
400 g hladké mouky
špetka soli
60 g rozpuštěného másla
2 lžíce cukru moučka

Náplň (na každý obdélník po jedné dávce):

50 g změkklého másla
3 lžíce cukru krystal
1,5 lžičky skořice

Dále:

1 vejce na potření
třtinový cukr na posypání

V míse smícháme vlažné mléko se dvěma lžičkami cukru a kvasnicemi. Necháme stát 15 minut. Smícháme mouku se dvěma lžicemi cukru, přidáme sůl, rozpuštěné máslo, kvásek a vše důkladně zpracujeme v těsto, které necháme na teplém místě nakynout do dvojnásobného objemu.

Až je těsto nakynuté, rozdělíme ho na dva díly. Každý vyválíme na obdélník, na který rozetřeme 50 g změkklého másla (tak, aby šlo roztírat) a posypeme rovnoměrně cukrem smíchaným se skořicí. Plát srolujeme a krájíme na kousky silné asi 2,5 cm. Ty klademe na plech vyložený pečicím papírem a necháme ještě 30 minut kynout. Poté je potřeme rozšlehaným vejcem a pocukrujeme třtinovým cukrem.

Troubu předehřejeme na 210 °C. Pečeme asi 9-13 minut. Upečené šnecy necháme zchladnout na mřížce. Hotové šnecy lze vylepšit pokrytím vyšlehanou zakysanou smetanou nebo máslovo-vanilkovým krémem.

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulsá 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
<http://vrsovice.evangelnet.cz>; [cce.vrsovice](https://www.facebook.com/cce.vrsovice); ČCE Praha 10 - Vršovice
Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: T. Vokatý; Korektury: Z. Beyer; Redakční rada: Z. Beyer, M. Opočenský, M. Vojtíšková
Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč, poštovné 13,80 Kč